

— Brijete trikrat na mesec. —

Brivec stane v Avstriji za vse leto **6 kron**; zunaj Avstrije **8 kron**. — Ne frankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravništvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravnništvo se nahajata v ulici **S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.**
Brivca dobiš v Trstu po 5 novč., v Gorici, Ljubljani, Pulju, Nabrežini, Št. Petru in Pragerskem po 6 nvč.

Stara ljubezen.

Körber: Prinesem ti zaželjeno pihalko, pa prosim te draga Lizl, nikar se ne pihaj v pričo čeških in slovenskih dam, saj jo tako lahko rabiš, kadar ti je drago.

Modus vivendi bibendique v Istri.

(Originalno poročilo „Brivca.“)

Istran, kaj boš ti jedel, kaj boš ti pil. —

Italjan — te bode navčil!

Poreč. Pred tedni rešetal je italjanski klub deželnega zbora v seji »il modo di vivere« z slovensko hrvaško majšino v istem zbornu. —

Sior Bennati suh a silo strasten peteline — bil je sploh proti temu, da se o stvari govori. — Slednjič se je posrečilo deželnemu glavarju Campitelju pregovorati razdraženo beneško šinjorijo, da je glasovala za sledeči predlog:

1. Hrvaškemu in slovenskemu seljaku v Istri dovolimo, da sme tudi v bodoče okopavati brajde. —

2. Dovolimo slovenskemu in hrvaškemu kmetu v Istri, da sme svoje sinove učiti rabiti lopato in kramp.

3. Istega seljaka sinovi in hčerke smejo še dalje pasti naše pure in njih osle.

4. Slovenski in hrv. kmet je oproščen vsake kazni oderuštva na visoke obresti, katere plačuje usmiljenemu Karnjelu in laški gospodi.

4. Slednjim italijanskim in drugim oderuhom je dovoljeno rabiti »šrauf« za povišanje dolgov, kakor se jim bo zljubilo.

6. Ker je italijanskim poslancem jako na srečo zdravje sloven. ali hrvat. seljaka v Istri, da ne bi sami pojedli svoje purane in kokoši, dovolimo, da smejo to kokošjad

nositi v dar svojim italjanskim upnikom in dobrotnikom — pijavkam. —

7. Uverjeni, da je za istrskega seljaka najboljši če ostane večno ločen od ostalega sveta; zasuti je vse ceste in klance, ker je velika nevarnost, da se utihotapi v našo deželo narodno-politična kuga iz Kranjske, Primorske in Hrvaške.

8. Ker je dokazano, da je v nevednosti največja sreča, in iz izirov na duševni mir istrskega seljaka, zapreti je vse dosedanje šole se slovenskim in hrvaškim učnim jezikom. — Novih tudi ne bo treba — ker zadostujejo italjanske. —

9. Da ne bo kmetški stan trpel na pomanjkanji žuljavih rok, zabraniti je istrskemu seljaku, da ne bi pošiljal svojih inteligentnih sinov ne v srednje ne v višje šole. — Dovolj se pa odraslim hoditi v Trst, Pulji in druga mesta, a le s kondicionom, da puste slovenski jezik doma a nesejo seboj. samo laški »šiši«.

10. Onim Istranom, ki ne razumejo še italjanski, smejo govoriti slovenski le t a m kjer jih nikdo ne čuje.

11. Italjanski oderuhi posojajo denar slovenskemu in hrvaškemu seljaku brez dolžnega pisma: tako je slednji prihranil kolek (a zato ga je pa oderuh martral kakor mu je bilo ljubo.) — Posojilnice pa posojajo le proti dolžnemu pismu (seveda ne po sto od sto) kar je očitno na škodo slovenskemu kmetu. —

Ker so italjanski oderuhi pripravljeni i dalje posojevati »na vero«, seveda

malo dražje, — ustaviti je vse posojilnice (na predlog dr. Bannatija tudi ono v Vodnjanu.

Ker se ti sklepi ne dotikajo političnih vprašanj, in ker so vsi tako važni za napredek našega seljaka upamo, da jih kakor italjanska večina tako tudi slovensko hrvaška majšina sprejme. — Tako bode zdaj ves svet zvedel in občudoval, veliko skrb italjanskim poslancev za svoje sodelane Slovence in Hrvate. —

Periodrsk stenograf.

Ko v rosнем...

Ko v rosнем jutru čez gorice
Prisije solnea prvi žar,
V nadeji zažari mi lice,
Hitrejši srca je udar.

Oj, da od Tebe jutro mlado
Prinese poročilo mi;
Sree krepi se s sladko nado,
Da mene ljubiš, ljubiš Ti.

Ko solnee se potaplja v morje
Uničeni so upi vsi.
Kak naglo ti temniš obzorje
Mladostne, zlate sreče mi.

Tako za dnevom dan poteka
V nadeji in obupnosti
Zaman sree želi si leka,
Zaman za Tebe le gori!

Krasien.

PODLISTEK.

Nezgoda v pustnej noči

ali

Petelinova smrt.

(Humoreska izza pusta); — Spisal P e p č e.

Device, davno že v srpani,
Dekleta letos še ko lani,
Se v prvej vrsti jokajo
In samski stan preklinjajo.
Potem mladenčci se vrstijo,
V obraz blédi na pol mežijo
In v prazne žepé segajo,
Denar okrogli kolnejo.

S. Jenko.

Omamljeni pari so se še vedno vrteli in vrteli, dasiravno je jelo število istih naglo redkeje postajati.

Nesrečni pust pa je umiral z zaničljivim smehom na obličju gledajoč možičke, tveželjna dekleta letos še ko lani. — In res, marsikatera je v tej noči zaihtela iz srčnih globin: — oh, zopet je zginil »jeden« v vesoljnost, jaz pa sem še vedno — tak!

Čudno je čudno na svetu; — ženske se neznansko rade možé, — fantje se pa zelo ženitve bojé!

Da, da, plesali smo in plesali kot bi šlo za stavo, slednjič je seveda tudi tega moralo biti konec.

Tres faciunt collegium! — pravi latinski pregovor, trije so bili pijanci. In res krevsali smo trije kot nerazdružljiva deteljina peresca z pravim pravecatim mačkom proti domu izdelani in izmučeni od silnega plesa kakor brški dolgouhi osliček od težkih bremen. Stopali smo z negotovimi koraki dobre in zle šale in dovópe vganjaóč po čudokrasnih lovorjovih nasadih in drevo-rednih lečilišča Opatije.

In glej, kar na jedenkrat se je raztogotil silni Pluvij bog dežja v svojej božanstveneji jezi in udaril na ta pregrešni svet z gosto ploho. Razkropil nas je brez slovesa na tri vetrove.

Zatekel sem se na vrt bližnjega dvorca in tu po malej lestvi v podstrešje ložička v podobi japonske hišice. Tu je bilo vse

postlano z mehko steljo in perjem kakor v labudjem gnjezdu.

Čepel sem v »fraku« na tej po sili — postelji in čakal, da preneha zunaj ploha. Te pa le ni hotelo biti konec.

Jel sem se dolgočasiti in premišljati marsikaj. Živo sem si zval v spomin današnje doživljeje in pred seboj sem gledal celo vrsto krasnih plesalk. — Mislil sem celo, — pomislite, — na »Tržaškega povža« in »Sokolovo maškerado« in spominjal se lanskih veselie in zabav v Trstu.

Pologoma se mi je jelo dremati.

Zlobni Morfej (bog zaspancev) kakor da bi se hotel maščevati, ker sem morda preveč častil nocoj Baha (vino) in Terpsihoro, (ples) teleblil sem na mehko ležišče in zaspal trdo spanje kakor »medved« v brlogu.

Kaj je bilo potem ne vem.

V sanu sem se sprehajal po rajsko-krasnih perivojih in nasadih ob bistrem potoku in zdajci zagledal, — oh kri mi je zastajala, — nobeškodivno bitje, to ni bila

Naglica nikoli ni prida.

»Vi gospodična, Vi ste preveč zaljubljena, ne vem kje so Vaše misli, ko bi danes moja »Johanea« ne opazila, da v našem uradu tako sakramensko smrdi, bi ta nesrečen pak'le še danes tukaj ostal. — Tako se je rotil dne 17/4 poštni vodja gospod G.... iz L... kazoč na zabojček, kateri je bil že od 12/4 t. l. tukaj, in ni še bil svojemu cilju oddan in iz katerega je tako neprijetni duh širil — imel je namreč vsebino »sveže meso«. Hitro vzame omenjeni zabojček in še neki drugi manjši ž njima v bližnjo vas R.... da bi jih oddal. V svoji razburjenosti, ki jo mu je večidel le poštna opraviljica povzročila, je po nesreči zabojčka premenil tako, da kmet S., ki bi mogel meso dobiti, prejel je drugo stvarino; stanovnica L. pa osmrjeno meso.

Zadnjeimenovana, pisarja kakor branja nezmožna sprejemši zabojček, veselila je se že naprej, da se ji je zopet njena hči spomnila in ji za »pisanko« kaj poslala. Odpre zabojček — smrad ji šine v nos, kaj bo to vendar? al ni meso? gotovo — kaj početi? in zaven tega še kopica lepih oranž! šteje in šteje 30 jih je. »Ja moja ljuba hči. Bog ji daj dobro, kaj mi je vse poslala, meso malo smrdi, a nič ne dé, ga bom že spravila«. Tako je besedičila, ne zapazivša da ima tropo otrok okoli sebe, katerim so lepe oranže silo v oči bodle. Ženska dobrega srca, da vsakemu jedno

za »pisanko« ne oziraje se, je li katera ostane, ali ne — samo da ji meso ostane. Čez nekaj trenutkov vidimo jo z poslanim mesom mahati proti sosedu Šk.... da bi gospodinja naprosila, ter ji meso skuhala. Seveda bilo je dovoljeno in takoj se je meso na ogenj spravilo.

Preteklo je nekaj minut, prah se je začel vzdigovati po cesti in od daleč slišalo se je nekako čudno kašljanje ter čez nekaj trenutkov stala je pred njo častitljiva podoba gospoda G. V obrazu poznala se mu je rudečica, in videti je bilo, da je v veliki zadregi. »Ježž Kriščeš, tako je jecljal, »jaz Vam nisem prav pak'le dal, ta je Vaš, dajte hitro unega nazaj«. Žena osupneta od začetka ni besede od sebe spravila, pozneje se je nekoliko ojunčila, ter rekla: »Vejo gospod G. jaz sem že pakle odprla, meso kter' je bil' notri je močno smrdelo in nesla sem ga Šk... kuhat, pomaranče sem pa med otroke razdelila«. — Ubogi gospod G. ni vedel kaj bi počel, ukazal je ženski, da mora takoj iti vse razdeljene oranže nazaj pobirat, ki jih je razdelila. Ženska je res ubogala, šla je do tega in onega ter zahtevala oranže nazaj, češ, da niso njene in da so se le gospod »poštmašter« zmotili da niso pravi pak'le dali«. K sreči je vendar 28 oranž, razun 2, katere so bile še v boljši varnosti, nabrala ter jih gospodu G. izročila.

Med tem je gospod »poštmašter« tisto kuhano meso pri Šk... premetaval in vagal, ker pa kmet ni bil zadovoljen s kuhanim

mesom, odšel mu je za odškodnino 3 krone 20 statink, s prošnjo, da bi se cela reč na tihem poravnala, Tako je tudi bilo.

»Oh ta nesrečna gospodična zmiraj zaljubljena, da pri delu nič ne misli, oh, ko bi le tista nesrečna »matozarska cima« to ne vedela, gotovo me bo v »Brivea« dal. Oh moj Bog in »Johanea« stojta mi na strani. —

Bivši Soški samotar.

Nemške šole — ne ponemčijo.

Neki Poljak svetuje svojim sorojakom, naj pošiljaj otroke v nemške šole — mesto v češke, ker v nemških se ne ponemčijo.

Temu gospodu bi svetovali naj pošlje svojo družino: ženo, dekle, otroke, krave, ovce in kar ima živega v hiši na italjanske šole v Trst; pa naj pride čez par let po svoje blago — pa bode videl — ali dobi še nekdanjih »Poljakov«. —

Gospod paragraf.

S o d n i k: Tako je draga moja, jaz Vas pomilujem; jaz nisem kriv. Vas je paragraf obsodil.

O n a: Saj vem gospod.

Vi vedno mečete na drugega krivdo: prosim Vas, povejte mi vsaj kje ta gospod paragraf stanuje, da ga grem prosit. —

Seveda pri tem niso pomislili patres patriae, da so kure ženskega spola in da ostanejo neutolažene vdovice.

Spomnil sem se tudi, da nebeška troblja v mojem rajskem snu ni bilo nič drugega kakor — petelinovo petje.

Vrata so še zopet zaprla, petelin pa je ležal v svoji krvi mrtev, in bled kakor smrt.

Jel sem se tresti in zdelo se mi je, da se duša trga od telesa.

Čudna izpremembra v mojem duševnem stanju! —

Res, nepojmljiva metamorfoza!

Ne vem, — da-li sem bil narkotiziran, hipnotiziran, ali Bog ti ga vedi kaj. — V tem stanju gledal bi bil lahko travo rasti in umel čivkanje vrabcev.

Jel sem umevati kure pod menoj.

Umel sem vsaki kurji glas.

Oglasi se stara kura z elegičnim materinskim glasom: — »Oh, ti trinogi, ti brezbožniki, ti ubijalci — ljudje. Nikdar več ne bode tacega varuha kakor je bil pokojni revček — cibek.

navadna deva nego prava polnostasna vila v prozornej tančici; — strmel sem in z občudovanjem opazoval prikazen, ki mi se je sladko in vabljivo smebljala. —

Še več, približala se mi je in oh divota, — čutil sem njeni vroči dih, čutil čutil sem — sladki poljub. — In v tem trenutku sem se vil z prekrasno vilo v sladkem objemu po zvokih rajske godbe v nebeške višave.

Zdelo se mi je, kakor da slišim glas nebeške troblje in pod seboj sem gledal vrteti se po brzem akordu mazurke dobro mi znane pare.

Koliko časa sem plaval v teh prijetnih sanjah, sam ne vem. Le škoda in stokrat škoda, da ni trajalo večno.

Rr, rr, rrr... —, pok..., tresk..., čuden zoperen štopot in ropot in jaz sem telebnil iz rajskih višav, iz vilinega zagrljaja na ta pusti črni »prešmentani« svet.

Ležal sem zopet v podstrešju japonskega pavilona in pod seboj slišal sem čudne neznane glasove. — Obrnil sem se

in gledal skozi ozko špranjo nizdol, kjer se je redek prizor odigral. Videl sem pod seboj velik kurnik, v njem pa avstrijskega orožnika z »pikelhaubo« in bajonetom in prvega policijota (seveda ne kakega tržaškega »lampareta«) — Stikala sta med prestrašenimi kurami sem ter tja.

Prvi trenotek so mravljinici goma ili po hrbtu, kajti bil sem mnenja, da mene iščejo, no svesto si svoje nedolžnosti in mirne vesti, pomiril sem se takoj.

Zaletela sta se v kot. — Orožnik je zabodel svoje bodalo in »policijot« mahnul z svojo sabljo. Po tleh pa se je valjal v svojej krvi v pridruženih vzdihljajih lep cibek — petelin...

Strmel sem; — a takoj mi je bil jasen celi položaj, spomnil sem se namreč najnovejše naredbe slavnega občinskega odbora še bolj slavne Liburnije, vsled koje mora poginiti pod bridkim nožem vsaki petelin ki bi se drznil buditi s svojim kukurikanjem goste v svetovnoznanim lečilišču Opatije in nje okolice.

Jože z Vrha.

Na tem božjem svetu je včasih nesreča tudi k sreči, jaz sam sem živ dokaz temu. Moj oče, Bog mu daj nebesa, me je pridno v šolo gonil, kjer pa sem se bore malo učil!

Pa vendar so ljudje pravili, Jože z Vrha je prav »fajn človek!« Pa vendar nisem bil za rabo, ker nisem imel ne sposobnosti, ne omike. Dandanes pa je omika ravno tako potrebna k življenju, kakor krompir in fižol!

Sramožljiv pa tudi sem bil; ako je k nam prišel kak tuj človek, takoj sem bil v omari ali pod posteljo. Ako pa me je kdo nagovoril se nisem upal od strahu v obraz pogledati!

Zdaj veste, kje mi je manjkalo!

Ko sem po mojem ranjku očetu nekoliko premoženja dobil, in sem gospodarstvo nastopil snubili so mi sosedovo Barbiko za ženo.

Barbika bila je, lepa, dobra, pridna in čedna deklica! Oče »Barbkin« napravi povodom rojstnega dne ljube hčerke, (kakor je večkrat rekel) gostijo na katero so tudi mene povabili.

Jaz nisem šel rad v družbo, ker po moji napačni odgoji, postal sem plašen, in neotesan! Pa vse eno se nisem nič vstrašil, da bi se le Barbki prikupil!

Se preoblečem. Ko pridem pred hišo začne mi sree tako v prsih tolče, kakor kovač po nakovalu. Oh! da bi le veliko

Potem silen jok in jadikovanje celega krdela kur, — med kojimi si lahko opazil pokraj domačih tudi japonske kokice in maloazijske takozvane »Tulitan«.

»Oh, ta pa me je znal tako galantno osrečiti kakor nijeden drugi,« — vzdihovala je mlada putka v drugem kotu, — »in zdaj ga je dohitel tako žalosten konec življenja«.

Vse je žalovalo!

Vrstila se je hvala za hvalo, jadikovanje in jok za jokom.

Vse kure so jednoglasno pomilovale ranjcega cibka. —

»Čokica«, nadaljevala je zopet stara kura, — »vidiš, tu nad nami tudi jeden teh trinogov leži in kjer ta mrha svoje kosti ravna, — (hvala, draga kurica, na taci nežnih komplimentih, sem si mislil) — grčila je večkrat minolega poletja mlada grofinja čvrstega mladeniča, ki ni bil grofovskega stanu, pač pa lepega obličja in krasnega stasa. »Presrečni« soprog jo je baje poslal ličiti se uvozno napadov, ona

ljudi ne bilo, si mislim! Na veliko mojo srečo zagazim namesto v gostinsko sobo, v pisarno očeta Barbikinega, kjer je on ravno pisal.

»Jožko vi ste prekasno prišli; me ogovori oče. Jaz se počnem zvijati na desno in levo, kakor bi me krč lomil! Samega strahu se smejem, da bi lepše izgledal! Med tem Barbkin oče konča in išče sušilni prah. Jaz brž priskočim, zagrabim črnilo mesto prahu, in polijem po pismu. Malo, da ne omedlim strahu. Ves zbežan sežem po robe, ter z njim brišem po papirju! »Kaj pa vganjate gospod Jože!« mi reče smeje oče, ter me z mojim črno-belcem robeem nazaj potisne. Ko je svoje reči pospravil pelje me v sobo k gostom. Med potjo opazim, da je na moji srajci velik črn madež! Moj Bog! kaj bodo gostje rekli si mislim! Vrata se odpro, jaz pa, okorni leseni možiček, hočem se okretnega in gibčnega skazati, ter skakljam v sobo. Priklanjam se nazaj, naprej, na desno i levo, ter nisem zapazil, da pred menoj nese dekla lepo dišečo »pasteto« na krožniku. V svojej navdušenosti zaženem se z glavo nje v hrbet, da ji krožnik z vsebino na tla pade, jaz pa le naprej »komplimentiram« dokler ne naredi nova nesreča moji uljudnosti, konec. Velikega strahu, se mi zatemni pred očmi. V tej temi stopim z mojimi »pokloni« v »kuglo«, ki je bil na tleh; spodrsnem zgubivši telesno in politično težo, telebnim kakor dolg in širok na tla. Padaje povlečem še dve stolici seboj.

pa si je v resnici lečila — sree in še kolo ve, kaj. — Hod la pa je tu gori le zato, ker je bila navdušena za romantiko in izpremebo, kakor je vedno dejala in nagleševala. — Da, da in ti krvoloki nas tako preganjajo!

Izprevidel sem smehljaje se, da ne vedo samo vrabci živkati nego tudi kure kokodakati ljudske tajne in iz dna duše sem zavidal neznanega mladeniča, — grofinje ljubimeca. —

Vračal sem se zopet v svojo normalnost... in kurji glasovi so vedno neumljivo postajali.

Pretegnil sem pretrple ude, spustil se na vlažna tla in opotekajoč se sem korakal proti domu premišljujoč noćojšnje sanje in doživljenje.

Mrzli veter mi je gnal gosto zimsko meglo v obličje, jaz pa sem grajal pust in njegove neumnosti ter se šlatal po praznih žepih.

Tik mene je ležala mlada Barbika, ker sem tu-li nje stol spodnesel. Goste so se na vso moč smejali. Mene je bilo strašno sram, rad bi se bil zjokal. Vidé, da se vsi okoli mene krohotajo, se ohrabrim pa se i jaz začnem smejati.

Oče me na to k mizi povabijo, bili so toliko uljudni, da so me tik »Barbika« posadili: Še le zdaj sem se upal družbo le na pol pogledati. Na to se začne juha okrog deliti. Gospica Barbika mi napolni krožnik, katerega nisem hotel sprejeti, ker je bil nje krožnik na pol prazen. Zdaj je začelo zopet »komplimentiranje« prek krožnika juhe. Vedel sem že naprej, da tudi tukaj ne bo dobrega: začel sem jo prisrčno prositi, in proseče gledat, za Boga, naj si juho obdrži. Vsled moje neokretnosti sem polovico juhe po Barbki polil. Prestrašen hoteč krožnik nazaj potegniti, sem še drugo polovico po sebi polil. To je bilo bratovsko deljeno. Tega ne pozabim nikdar zdi se mi kakor bi se bilo včeraj zgodilo. Ves v strahu se opravičujem, gostje so me tolažili, in mi drugi krožnik dali. Barbika je bila primorana se preobleči. Jaz si mesto prtiča konec namiznega prta zvežem za sukujin gumb; Barbika se vrne preoblečena. Jaz se pri njej opravičujem, da bi prišel zopet v milost. Ko vidim da je dobre volje, se šele oddahnem in si potni obraz obrišem, seveda ne z roko, ampak z žepnim robeem. Toda nesrečni robeec vsega me je očrnil, kakor bi bil zamorec. Velikanski krohot nastane. Gospodične so prestrašene bežale od mene, na kar je tudi moja ljuba Barbika vtekla. Takoj skočim izzza mize ter zbežim v kuhinjo se vmit. Ali kaj je zopet to: vogel namiznega prta, ki sem imel zvezanega okoli gumba, se vleče za menoj? Vse, krožniki, skleda, botiljke, solata, špinaže, pečenke, kozarci, se prekopicava z velikim ropotom po tleh. Ves obupan mislil sem; to je »coprnija«! Gostje tulijo z odprtimi »gobei« za dišečimi jedmi, katerih so se že v srečanju veselili. Milo so gledali kako se za mano vse vleče, dokler ni Barbkin oče, z obema nogama, na prt stopil, ter tako nadaljni hrup ustavil!

Jaz pa v divjem begu, ne več v kuhinjo ampak naravnost domov! Štiri tedne se nisem iz sobe zganil! In še zdaj ko o ženitvi govore, se mi omotica dela, ko pa na gostijo mislim me mrzlca trese.

Tone s Komenčela

nad »zalogram« - »marazevim«.

Krokarske strune

(in njihova brenčeca slava)

Vsem ptičicam vzor,
Krillati smo zbor,
Me krokarske strune
Vesolja izvor.
Krok, krok!

Smo blaga čeljad;
Visok je naš grad,
V srebrnih čeréh, kjer
Ni oken ne vrat.
Krok, krok!

V tem gradu živi,
Se dobro gosti,
Naš ata s kraljico
Zelenih oči.
Krok, krok!

Za mesam mesa,
Sta sita oba,
Pa krokata snažno
Kot angeljčka dva:
Krok, krok!

Vsi zlahtni ljudje
In bistri možje,
So z našega gnezda —
Kar krokarjev je.
Krok, krok!

Sv. Jakobska „zakristija“

je zadnje dni zopet streljala v »Indipendentu« — o nekem »invasionu« slovenskem v najbolj italijanskem delu mesta. Slovenske šole, slovenske bratovščine in brata Ciril pa Metod se slovensko zastavo, tako silno strašijo Svetjakovsko sakristijo — da ako italianissimi očetje Salezjani ne rešijo — se še »laška« cerkev poder. Ako se ni podrla ono tiho nedeljo na večer — ko je prišla »banda« po laškega pridgarja »Salezjanca« ko so po ulici sv. Marka laške babe in dekleta plesale — če niso še tisto žalostno nedeljo zbežali svetniki iz cerkve — ne zbeže nikdar več. Ni bolj pridnih — mežnarjev, kakor so pri sv. Jakobu — ves božji dan so z mošnjo po cerkvi. — Menda se pa res boje, da bi slovenske ovce ne zbežale. —

Gost in točaj.

G o s t: Kako da mi dajate tako za mazan prtič.
T o č a j: Vi ste pač čuden gost, oprostite, že deset njih sem poslužil z ravno isto servieto — pa nihče se ni pritožil. Vi ste prvi. —

Na smrt obsojen.

V majhni izbi revne hiše
Glej sedi mlad mož in piše;
Kaj li piše tako burno?
Tako dolgo, tako urno?

Le poglejva mu črez ramo
Za trenotek kratek samo,
Glej kar v sili tu telesni
Piše, vse so — lirske pesni.

Kuje pridno jih prenavlja,
Črta, briše in popravlja,
Ž njimi svet če osrečiti,
Sam pa enkrat slaven biti.

Toda oh, nesrečna duša,
Ona to zastoj poskuša,
Ko usoda je nemila
Jo na smrt že obsodila.

Kajti v sobi krasne hiše
Pa sedi star mož in piše,
Piše dolgo, jako urno,
Toda jezno, jako burno.

Ravno je pero namočil,
Zadnji žolč da bi iztočil,
Strogi mož je Kajn, ne Abel,
On je namreč kritik — rabel.

Pesni se ne bodo pele,
V peči bodo vse zgorele,
Pesnik — mož se bo zatrl,
V grobu pesništva umrl.

Silvester.

Trnjeva pot po „športe“.

Za nalogo katero sem napravil
Tovaršu svojemu, dobil sem groš
In z grošem v žepu sam sem sebi pravil:
»In Janezek, kaj ž njim zdaj storil boš?«
Glej! Kmalu v srečo svojo to sem sklenil;
»Kupiti zanj si hočem cigarete.«
Tja k »Lastovki« po »športe« sem jo krenil
Korakal sem, kot moj bi bil ves svet.

Sem stopil v vrt; tam v kotu je slonela
Presrečna prodajalka z ljubčekom;
Čuj! Objemaje ga ni zapazila
Da jaz sem prišel; »Klical je ne bom!« —
Pri niju nogah pes je črn ležal
Strašanske velikosti, ostrih zob;
Na vsacega on prišleca je prežal,
Da ne bi motil srečnih teh osob.

Kot osel v nove duri, sem zagledal
V prizor mikavni se; pa glej, o bes!
Grdo me čuvaj črni je pogledal,
Prot' meni skočil je ta vražji pes!
Brzih petà sem zbežal ven na cesto,
Za mano čuvaj neusmiljeni;

In ko od tam pritekla sva že v mesto,
Ubežal sitni sem še le zveri.

Pretresla, bralec, te je epizoda,
Kaj ne, katero sem doživel jaz?
Uči te toraj moja naj usoda:
Previden moraš biti vsaki čas!
Poslušaj in razumi uk moj zlati:
Zaljubljenec ne moti mi nikar!
Svetajem vedno ti tako ravnati,
Da ti ne bode, kakor meni v kvar!

Kocelj.

Pajčeva mreža.

Postave so večkrat slični pajčevi mreži
— mušice še ostanejo v njej a obadje jo
pretrga; taka je v Trstu s krčmarskimi
»dekreti«. Ptujci onkraj vode ga takoj dobé,
domačin pa počakaj malec. Nekdo je dobil
dekret, a se pozneje prijavil, da je revež
bolan, in da ne more sam voditi krčmo —
v istini pa je prodal dekret za 500 čukov
ptujcu, kateri zdaj gospodari. — Tako sta
se oba pomagla. —

Kedo odstopi?

Po tržaški pragmatiki — ne sme biti
v mestni službi sin pod očetovim nadzor-
stvom.

Veliki dalmatinec in zeleni Slovan
Rašković je imenovan drugim predsedni-
kom v mestni zbornici, njegov sin pa je
»vice direktor« tržaških nasadnih vrtov.
Ker je sin še bolj zelen kakor oče, ni bati
se, da ga ne puste v senci magistratnih
grmov. —

Iz glave.

Ker je bilo vroče že poletje,
Bucek slamnati klobuk si kupi,
Ki mu dobro bode naj zavetje,
Lice da vročine se ne lupi.

Ves vesel domu ga brž ponese,
Da pokazal ženi bi ga svoji,
Roka kar radosti se mu trese,
Ko ga stiska v mehkuju zavoji.

In tako ga ženska mu oceni:
»Oh, ko lep je — tudi barve prave
Ter pristojna, da res človek meni,
Slamnik zrastle ti je koj — iz glave!«

Silvester.

Pri ječmenovi vodi.

Gost: Krčmar, je li to pelzensko pivo — zatraceni.

Krčmar: Ali hočete, da vam še vode dolijem!

Politika.

Tomaž: Kaj je svetovna politika?

Blaž: To je politika milijonarjev, velikih špekulantov, ki potrebujejo novih zemlja, ker so domači svet že do mozga izmuzgali. —

Tomaž: Imamo tudi v Avstriji svetovno politiko kaj deš?

Blaž: Te pa nimamo; če jo je kaj smo jo dali Nemcem čez, mi imamo dovolj domačo politiko — ta vidiš je prav mastna — samih jezikov.

Še vtorek.

Vesela je nedelja,
Pondeljek prezasan;
Pijancem, dobrovoljeem;
Vtorek najbolj razbrzdán.

Kmet in krčmar.

Kmet stopi v gostilno: Imate kaj mesa?

Krčmar: Pripravljeno ni nič, če počakate Vam polomim par reber.

Kmet misleč, da so njove rebra v nevarnosti hitro zbeži iz krčme.

Nesloga je najstarejši gost v človeškem društvu.

Hočeš da ti čevelj dobro stoji, daj si ga pomeriti na lastno nogo — to velja tudi za srečo. —

Otrok je srečen, ker o sreči ne pre-mišlja. — odraseni niso srečni ker preveč o njej študirajo. —

A. Ali je res, da sta na dan odprtja društvene krčme v Lonjerju, Blaž in njegov sin podprla zid, da se ne podere?

B. Ali si hudoben, vse drugo; še pila sta ga na naše zdravje!

A. A tako, tega pa nisem vedel.

Plačilo na obroke.

A. Ali je Avstrija že plačala nove puške?

B. Plačuje na obroke. —

A. Predno izplača zadnji kvartal se bodo umislili zopet nove. — Manliher zopet nekaj študira. —

B. To bomo tudi plačevali v ratah, zakaj pa imamo «delegacijo» kakor da dovoljujemo Avstriji milijone za puške in topove.

A. Kaj pa kmetom?

B. Ovseni kruh. —

Stotak možak.

Ne veš li bedak,
Zakaj si možak?
Skrivnost ti povem,
Če daš en stotak...

LETIGRAMI.

Berolin. Po cesarjevem odhodu hodi vse polno Prusov na zvonike z daljnogledi kukat proti Avstriji — Nekateri mahajo z robei, kakor bi hoteli reči: Počakajte pridemo. Ženske so posebno hude v mahanju.

Dunaj. V parlamentu so že vsi strežaji ohromeli od prevelikega tekanja zdaj k ministrom, zdaj k češki opoziciji, zdaj zopet k Poljakom. — Tu Vam je tak panik pred obstrukcijo, da dunajčanke ne kuhajo več kosila; ognjegasei stojijo z napetimi »pumpami« pred državnozbornim hramom, ker jim je minister telefoniral — da je hiša v veliki nevarnosti. —

Marezige. 9. Ko bo v Škedenju laški oslovski semenj, prideta tudi dva iz Marezige. Eden je kosmat, drugi obrt. Slišita na imeni Pane in Panič. Kupei se že naprej opozorijo. Oba osla sta dobre rase in znata izvrstno rigati. Razločujeta se od drugih s tem, da nimata repov. Za en liter vina se bosta prodala oba.

Velike Žablje. Šestega maja je bil pri nas ples. Po plesnej veselici so Velikožabljanske dame ozdravile, katere so prej bolele za raznimi boleznimi. Gospod dr. L. v Gorici bode moral poiskati si druge klientinje, ker tu bo sedaj malo zaslužka. — Župan S. iz Odkovše je pil pol litra na medvedovo kožo, za kar ga še sedaj ščepe.

Trst. Italijani iščejo noč in dan prostor kje naj bi postavili Dantejev spomenik. Bati se je da ako bi ga postavili v Trstu, da jim ga puljski Lah odnesejo. Hortis je pisal Tolmincem, ali ne bi hoteli sprejeti oni častno, stražo ker je bil Dante pred Italijani še najbolj varen dokler je živel Tolminskem.

Prenapeta struna.

Sree napeto polno ljubezni;
Hujše ni menda njemu bolezni.
Često je ljubka slepa in gluha,
Kakor flafut osmojena muha.

Padar — dragar.

Kurje oko, to je hudó,
Jedno ozdravi izmed sto.
Stari dolžnik, stari bolnik,
Redek je vama še zdravnik.

Prazen strah.

Ne boj se groma in ne toče,
Če samo v Pratici ropoče.

Avstrijan in Italjan.

Italjan: Čemu je šel vaš cesar v Berlin. —

Avstrijan: Da vtrdi trozvezo, saj je tudi Vam v korist in Nemcem. —

Italjan: Lepa zveza, komaj se je cesar vrnil že so nam povišali »col« nasadje. —

Avstrijan: E kej to, nam so jo pa Prusi pritiskali na pivo. —

Čemu je pa ta trozveza, nekdo mora vendar imeti dobiček od nje.

Italjan: Vi Slovani gotovo ne!

Bruni nova tobakarne ulica S. Martiri št. 12, prodaja znamke, koleke in pisarsko pripravo; dobi se tudi list „BRIVEC“.

Našim naročnikom v spomin.

Slovenci se radi naročajo na časopise a še rajše jih berejo brezplačno. — Brivec ima toliko naročnikov, da bi prav lahko izhajal in še boljše dopisovalce odškodoval za njih trud.

Ker pa leto za letom zastane toliko nedoplačane naročnine, se tudi Brivec ne more gibati kakor bi želel. — Od naročnikov je torej odvisno, ali se list povzdigne ali se celo ustavi.

Torej cenj. naročniki pozor!

Upravništvo.

Pozor!!

Kdor potrebuje izvrstni portlandski cement in hidravlično apno (Romano) prve vrste, dobi ga vsaki čas v zalogi pri Marinu Lukša na Proseku.

Cene ugodne.

Prijatelj, ako želiš kupiti

„BRIVEC“,

dobiš ga vsaki deseti dan v tobakarnah:

V Trstu prodaja:

LOVRENČIČ, nasproti kavarne Fabris

KERSTEN, pri Kjozi.

PIPAN, Ponte della Fabbra.

TOBAKARNA nasproti restavracije Rossetti.

na Corsia Stadion blizu Leitenburga

Molin grande pri urodu mestn. vrat

Via Nuova in Molin piccolo.

ulica Barriera vecchia v hiši ka

varne Harmonia.

TOBAKARNA Grego na voglu via del Bosco.

v ulici Sette Fontane.

ulica Erta pri sv. Jakobu.

nasproti policije.

v ulici S. Marko.

pred cerkvi Sv. Antona starega.

tik muzeja Revoltella.

Afrič v hiši Economa Campo

Marzo.

TOBAKARNA nasproti tiskarne Dolenc pri pošti

nasproti tiskarne „Edinosti“ ulica

delle Poste.

G. spa GASPERŠIČ, trgovka pri Sv. Ivanu.

TOBAKARNA v „Narodnem domu“ v Barkovljah.

V Gorici:

TOBAKARNA Josip Schwarz, šolske ulice.

En. Jellersich. Nunske ulice blizu

cerkve.

V Ljubljani:

Gosp. BRUS pred škofijo št. 13.

PODREKAR, Sv. Jakoba trg št. 8.

SEŠAREK, Šešenbergove ulice št. 36,

Glavna zaloga tobaka GBABER, Glavni trg.

Gosp. JOSIP MAČEK, Glavni trg.

IVAN VRHOVEC, tobakar, št. Peterska

cesta št. 52.

Gosp. BLAŽ FRAN, tobakar, Dunajska cesta 4

V Kranju:

FLORIJA, bukvarna.

V Celju:

TOBAKARNA v „Narodnem domu“.

V Kamniku:

V Pulju:

TOBAKARNA Bracciafogli ulica Carrara št. 40

Na postajah južne železnice: Nabrežina in Zidanmost.

Slovenska šivilja

priporoča se cenj. slovenskem gospicam. ➡ Točna postrežba, nizke cene. ➡ Ulica Commerciale 12 II. nad.

K r č m a

Trst ulica S. Marco št. 6. Trst.

Podpisani priporoča slav. občinstvu svojo gostilno pri sv. Jakobu, preskrbljeno vedno s pristnim istrskim črnim ter dalmatinskim črnim in belim vinom. — Dobivaj se tudi vedno mrzla jedila.

Udani

Ant. Babič.

I. VIČIČ, krojač

v Trstu

ulica S. Maurizio št. 11, II. nad.

Izdeluje moške obleke vsake vrste. Kakor si vsak naroči v popolno zadovoljnost.

Priporočuje se slovenskim krogom in drugim.

Za obilno naročitev

udani

I. Vičič, krojač.

Zavaruj si dom in življenje.

Prijatelj imate svoj dom? — Ga imam. — Imate družino? — Dve hčerki. — Ali ste zavaroval, dom in svoje otroke? — sNiem še. — *Nepreviden je vsak gospodar, ki ne zavaruje svoj dom in življenje svojih otrok* To lahko storiš pri zavarovalnem društvu c. kr. priv. Assicurazioni Generali v Trstu; družba je ustanovljena že leta 1831. Solidnost družbe kaže nje premoženje.

Družba ima 5.250.000 zalog, kapitala.

Asikuracije so znašale:

Varstvena zaloge je znašala 31. dec. 1896. 66 milijonov 174.000 gld.

1, v zavarovanju na življenje 189 milijonov 459.000 gld.

POZOR!

Trst — ulica Giulia št. 25. — Trst.

Kdor želi biti dobro in točno postrežen z svežim in vsakovrstnim kolonialnim blagom kakor: kavo, rižem, oljem, testenino, moko, milom, sirom ter raznovrstna fina vina v buteljkah ter sploh z vsemi jestvinami naj se obrne do podpisane. — Pošilja tudi na deželo proti poštnemu povzetju. V mestu dobe na željo prosto na dom. Nadejaje se obilo obiska beleži udani

Vekoslav Plesničar.

Zaloga in tovarna

pohištva vsake vrste

od

Alessandro Levi Minzi v Trstu
Piazza Rosario 2. (šolsko poslopje).

Bogat izbor v tapetarijah, zrealih in slikah. Ilustriran cenik gratis in franko vsakemu na zahtevo.

Cene brez konkurence.

Predmeti stavijo se na brod ali železnico brez da bi se za to kaj zaračunao

Mirodilnica (drogerija) B. Poniz v Gorici

Tržna ulica v p slopu okrož. sodišča

Po zmernih cenah nudimo fino blago, i. s. suhe in oljate barve pokosti (lake), zamazko (kit), klej, čopiče, razne krede, cement, zamaške, gobe, milo, sveče, petrolej, cévi iz kavčuka, mineralne vode, cedi (gume) kirurškično opravo, pogačo za pse, parfumerije itd.

ČUDEN FRAN

urar

Glavni trg. - LJUBLJANA - Glavni trg.

Priporoča ure, zlatanino, kolesa, šivalne stroje. Najnižje cene. — Najfinejša štiria kolesa in več drugih vrst koles.

☛ Ceniki na razpolago. ☛

„SLOVENKA“ Leposlovni list za ženske izhaja v Trstu enkrat v mesecu. Prinaša razno gradivo za ženski svet; posebno pripovedi, pesmi in razne podučne nasvete za matere in hčerke. — Za vse leto velja 6 kron. Naslov: Upravištvo „Slovenke“ — Trst.

Prodajalnica jestvin

Vekoslav Pečenko

ulica Commerciale 11.

Podružnica ravnotam št. 12.

Našim slov. gospodinjam, hišnim in drugim, katere stanujejo v obližji moje prodajalnice naznanjam, da se v moji zalogi dobé vse potrebne jestvine za katero si bodi družino: kava, olje, riž, sir, makaroni, fižol, moka, sveče, frank itd.

Vse po primerni ceni samo dobro in zdravo blago.

Pošilja tudi na deželo.

Z obilni obisk se priporoča udani

Vekoslav Pečenko,
trgovec.

NOVAK MIHA

trgovec

ulica S. Catarina št. 9. - TRST - ulica S. Catarina št. 9.
(Nad 30 let stara firma).

Razpošilja razna olja, kavo, riž, južno sadje, jestvine in kolonijalno blago. Pošilja se na debelo in drobno.

Pošiljatve samo na povzetjč, posode ostanejo na račun firme odjemalca pa pogodbi. — Blago, katero ne vgaia, se vzame nazaj.

Cena olju je od 28 nvč., do 72 nvč.

Kave dobite: Ceylon, Domingo, Guatemala, Jamaika, Moka, Java, Portorico, Perl, Victoria, Rio in Santos.

Priporoča svojo bogato zalogo vsem stanovom: duhovnikom, učiteljem in uradnikom.

udani

Novak Miha.

Prva slovenska trgovina z želežjem Konjedic & Zajec v Gorici, pred nadškofijo 5.

Oče, po kaj greste v Gorico?

Moram nakupiti razno železje. Pri Konjedicu & Zajecu dobim najboljše štajersko železo, železne, cinkaste, pocinjene in medene ploščenine, razna orodja, štedilna ognjišča, peči, cevi, nagrobne križe. Tu dobim okove za pohištva in stavbe; koroški acalon in Brescia jeklo, razne cemente in kmetijske stroje.
☛ Vse po najnižjih cenah. ☛

Tržaška posojilnica in hranilnica

registrovana zadruga z omejenim poroštvom, edini in prvi slovenski denarni zavod v Trstu
Ulica S. Francesco št. 2.

sprejema hranilne uloge in obrestuje 4%. Toliko ne pfačuje v Trstu noben denarni zavod.

Rentni davek od vlog plačuje zavod in ne vlagatelj. Obresti se vsako leto kapitalu pripisujejo, dateki obresti od obresti, tudi če dotičnik ne prinese knjižice.

Vloženega je bilo leta	1892 gl.	17.663.76
"	1893 "	38.245.13
"	1894 "	49.741.66
"	1895 "	88.644.52
"	1896 "	125.448.27
"	1897 "	164.907.79
"	1898 "	261.424.45

Skupni promet od 1892-1898 gl. 3,212.095.10

Pri slovenski tržaški posojilnici in hranilnici se denar podvoji 6krat prej kakor pri drugih hranilnicah

Svoji k Svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu občinstvu bogato založeno pekarijo. — Postreže vsaki čas s zvežim kruhom: prodajalce, krčmarje in odjemalce na debelo s primernim obitkom. Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Prodaja se vseh vrst moke — domače pečivo — sladkarije in pristno domače maslo. — Sprejema v peko domači kruh; vse po nizkih cenah. Pekarija je v

☛ ulici Stadion št. 20. ☛

odprta je od 5. ure zjutraj do 10. zvečer. Priporoča se udani

Jakob Perhave,
lastnik.

Odlikovani fotografski atelier

A. JERKIČ

Gosposka ulica št. 7. - GORICA - Gosposka ulica št. 7.

v hiši „Goriške ljudske posojilnice“.

☛ Novi, velikomestno urejeni atelier ☛

odgovarja vsem modernim zahtevam v tej stroki.

P. n. gg. državni uradniki in njihovi družinski člani dobe pri obstoječih cenah 15 % rabat.

Brivec obiskal je nedavno Jerkičev fotografski atelier, v Gorici, kateri razpolaga z najprimernejšimi prostori, kar je glavno in najmodernejšimi pripravami za svojo obrt. Fotografije so tako naravno in fino prenešene, da se jih ne moreš nagledati. Ponosni smemo biti, da imamo v nas tako finega fotografa-umetnika. Slovenske družine naj nikar ne zamude obiskati Jerkiča. Njegove fotografije so najlepši spomin v slovenski hiši.

„Slavisches Echo“ izhaja 1., 15. in 2. dan v mesecu in stane na leto 5 gl. — V Trstu ga prodaja tobakarna Lavrenčič, v Ljubljani bukvarna Schwentner po 14 nvč.

Časopis vestno zasleduje slovensko gibanje in temeljito razpravlja najvažnejša dnevna politična vprašanja. Noben slovenski politikar ne bi smel biti brez tega lista.

Lastnik **Miloš Kamušič**, urednik: **Ivan Dolenc.**

Izdaje in tiska tiskarna „Edinosti“ v Trstu